

[Estrup]

Det var ud fra den synsvinkel, vi i sommer deltog i den fælles flertalsberetning fra politisk-økonomisk udvalg med Socialdemokratiet og SF, hvor en række fælles principper for en kommende ordning blev markeret af de tre partier, men hvor det samtidig var klart, bl.a. via mindretalsudtalelser fra Socialistisk Folkeparti og fra Det Radikale Venstre, at der udestod en række uløste problemer. Men vi tog et skridt i den rigtige retning. Det er den samme betragtning, vi anlægger på regeringens forslag: kommer vi, målt med radikale idealer, et skridt videre?

Når jeg så vender mig til regeringens forslag, er mine indledende ord, at det ikke er godt nok. Det er vist det mest præcise, vi fra radikal side kan sige.

Arbejdsministeren har selv meget rammende på et møde i Industrirådet kaldt det for en modningsproces inden for regeringen. Det synes jeg også forslagene bærer præg af. Jeg synes måske ikke, at modningen er helt fuldbyrdet. Derfor har jeg lidt vanskeligt ved at finde, hvad det egentlig er, regeringen har barslet med. Overskriften er frivillig overskudsdeling; alligevel gælder det for en del af udspillet, at man forgæves leder efter mekanismer, som knytter an til virksomhedens overskud. Og frivilligheden er under alle omstændigheder af den type, som skal hjælpes godt på vej af skattebegunstigelser. Skattebegünstiget opsparing i aktier havde måske været mere dækkende for de tanker, regeringen på nuværende tidspunkt har gjort sig.

Den radikale folketingsgruppe har naturligvis omhyggeligt vurderet hvert enkelt af forslagene i regeringens OD-pakke.

Lakmusprøven er, om de fremmer tanken om overskudsdeling og medindflydelse. Vi ved, at der under alle omstændigheder laves frivillige OD-ordninger. De ordninger skal naturligvis være så gode som muligt. Derfor er vi også parate til at stemme for regelændringer, som nærmer sådanne ordninger til det radikale idealbillede af overskudsdeling, selv om regeringens udspil som helhed ligger langt fra radikale ønsker.

I den forbindelse vil jeg igen vende tilbage til hr. Collet, der synes, jeg sagde det meget rammende, måske selv for konservative øjne for rammende. Hr. Collet talte nemlig om kontante penge på lommen. Ja, for os er det i øvrigt ligegyldigt, om det er til socialdemokrater eller andre, men det er kontante penge

på lommen, og det er noget af det, der svækker regeringens udspil, at det så klart er markeret.

Men til trods for det er der faktisk to forslag, som trækker i den rigtige retning. Det gælder dels udvidelsen af den kreds af virksomheder, som har medarbejderrepræsentanter i bestyrelsen – regeringen har foreslået at sænke grænsen fra 50 ansatte til 35, ligesom man allerede har gjort det for samarbejdsudvalg – dels tanken om at hæve den forældede grænse for, hvad medarbejderne som led i en overskudsdeling på virksomheden skattefrit kan modtage årligt i form af aktier i egen virksomhed.

Sidstnævnte er en ordning med radikale rødder. Den stammer helt tilbage fra vedtagelsen af Det Radikale Venstres forslag til lov om udbyttedeling. Ordningens skattefri bundgrænse var 200 kr. i 1958, og det er den fortsat. Når man tager i betragtning, at skattefriheden forudsætter binding i 5 år og altså rummer en betydelig kursrisiko, er det ikke mærkeligt, at ordningen aldrig har fået nogen stor udbredelse.

En væsentlig forhøjelse af bundgrænsen kombineret med en forlængelse af bindingsperioden til 7 år som foreslået af regeringen kan give ordningen nyt perspektiv. Blandingen af økonomisk incitament og medansvar for virksomhedens udvikling er anskuelsesundervisning i overskudsdeling, vel at mærke – og det vil jeg godt understrege – hvis der er knyttet medbestemmelse, dvs. stemmeret, til medarbejderaktierne.

Når jeg så vender mig til de andre forslag i regeringens pakke, bliver det, jeg har at sige, nok knap så positivt. Vi finder ikke, at forslaget om at fremme overskudsdeling gennem placering i værdipapirer, aktier eller andre ting, uden for virksomheden, uden for den arbejdsplads, som den pågældende selv er ansat på, rummer noget perspektiv. Det er en ekstra skattepræmie til investering i aktier, og det er der vel i og for sig ikke nogen speciel grund til, men det afgørende er, at det ikke øger medbestemmelsen.

Tilsvarende finder vi heller ikke, at der er noget perspektiv set i forhold til overskudsdeling og medeje i forslaget om aktievalg eller stock option, som det kaldes. Det har efter vores mening faktisk ikke noget som helst med OD at gøre. Det kan vel i øvrigt betyde, at man i helt urimelig grad opfordrer